

Arrest

nr. 230 098 van 12 december 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. Sakhi MIR-BAZ
Broustinlaan 88 / 1
1083 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 29 juni 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 24 juni 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gezien het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met nr. 223 649 van 5 juli 2019.

Gelet op de beschikking van 11 september 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 oktober 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. Sakhi MIR-BAZ, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 22 juli 2010 diende de verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, bij de Belgische autoriteiten een eerste verzoek om internationale bescherming in.

Op 28 januari 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de

subsidiare beschermingsstatus. Op 28 april 2011 werd deze beslissing door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bevestigd met het arrest nr. 60 524..

Op 15 januari 2013 diende de verzoeker een tweede verzoek om internationale bescherming in.

De gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris nam op 21 januari 2013 een beslissing houdende de weigering van inoverwegingname van dit tweede verzoek om internationale bescherming (bijlage 13^{quater}). Het beroep dat de verzoeker tegen deze beslissing indiende, werd verworpen bij 's Raads arrest nr. 106 345 van 4 juli 2013.

De verzoeker verliet vervolgens België en hij begaf zich naar Duitsland waar hij op 29 november 2013 een verzoek om internationale bescherming indiende. Ingevolge de Dublinreglementering werd de verzoeker in maart 2014 door België teruggenomen.

In België diende de verzoeker op 2 april 2014 voor een derde maal een verzoek om internationale bescherming in. Op 14 oktober 2014 nam de commissaris-generaal opnieuw een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiare beschermingsstatus. De Raad bevestigde deze beslissing in zijn arrest nr. 143 313 van 15 april 2015.

Op 28 februari 2015 diende de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Deze aanvraag werd zonder voorwerp verklaard bij beslissing van 19 mei 2015 aangezien de verzoeker door Duitsland geseind stond als ontoegankelijk voor het Schengengrondgebied. De beslissing van 19 mei 2015 werd aan de verzoeker ter kennis gebracht op 28 mei 2015.

Zonder België te hebben verlaten, diende de verzoeker op 29 juni 2015 een vierde verzoek om internationale bescherming in. Op 30 juli 2015 besloot de commissaris-generaal om dit vierde verzoek niet in overweging te nemen.

De verzoeker verliet België niet, en diende op 27 augustus 2015 een vijfde verzoek om internationale bescherming in. Op 22 september 2015 besliste de commissaris-generaal om dit vijfde verzoek om internationale bescherming niet in overweging te nemen. De verzoeker diende tegen deze beslissing twee beroepen in bij de Raad. Beide beroepen werden verworpen (RvV 5 januari 2016, nr. 159 484 en RvV 18 februari 2016, nr. 162 300).

Op 9 maart 2016 diende de verzoeker een zesde verzoek om internationale bescherming in. De commissaris-generaal nam op 26 mei 2016 een beslissing tot 'weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag'.

De verzoeker diende op 11 juli 2016 voor de zevende keer een verzoek om internationale bescherming in. Op 22 juli 2016 nam de commissaris-generaal een beslissing tot 'weigering van inoverwegingname'. Deze beslissing werd door de Raad bevestigd in het arrest nr. 180 416 van 9 januari 2017.

Op 10 februari 2017 diende de verzoeker voor de achtste maal een verzoek om internationale bescherming in. Op 6 maart 2017 nam de commissaris-generaal een beslissing tot 'weigering van inoverwegingname'.

Op 28 maart 2017 diende de verzoeker een negende verzoek om internationale bescherming in. Op 2 mei 2017 nam de commissaris-generaal opnieuw een beslissing tot 'weigering van inoverwegingname'. Het beroep dat de verzoeker tegen deze beslissing indiende, werd verworpen met 's Raads arrest nr. 196 403 van 11 december 2017.

Op 12 januari 2018 diende de verzoeker een tiende verzoek om internationale bescherming in. De commissaris-generaal nam op 21 maart 2018 ook inzake dit verzoek een beslissing tot 'weigering van inoverwegingname'.

Op 17 april 2018 diende de verzoeker een elfde verzoek om internationale bescherming in. Op 26 juni 2018 besliste de commissaris-generaal tot de onontvankelijkheid van dit elfde verzoek om internationale bescherming.

Op 25 september 2018 diende de verzoeker een twaalfde verzoek om internationale bescherming in. Ook dit twaalfde verzoek werd door de commissaris-generaal onontvankelijk verklaard bij beslissing van 6 november 2018.

Op 24 juni 2019 werd de verzoeker aangetroffen in onregelmatig verblijf.

Op 24 juni 2019 beslist de gemachtigde van de thans bevoegde minister (hierna: de gemachtigde) tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Het betreft de thans bestreden akte. Zij werd aan de verzoeker ter kennis gebracht op 24 juni 2019 en bevat de volgende motieven:

"(...)

Betrokkene werd gehoord door de politie PZ Carma op 24.06.2019 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Mevrouw, die verklaart te heten:

naam: S.

voornaam: Z.

geboortedatum: (...) 1994

geboorteplaats: K.

nationaliteit: Afghanistan

In voorkomend geval, alias:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ *1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene verklaart dat hij in 2010 naar België is gekomen. Hij had een beslissing gekregen om België te verlaten en is dan naar Duitsland gegaan waar hij 6 maanden heeft verbleven voor dat ze hem terug naar België stuurden. Hij geeft aan dat hij niet meer naar zijn land Afghanistan wil omwille van de oorlog. Hij wil hier een opleiding halen. Betrokkene geeft aan dat het te moeilijk is om in zijn thuisland te leven. Hij is bijna 10 jaar hier en hij wil hier blijven. Verder geeft hij aan dat hij niet ziek is. Betrokkene verklaart ook dat hij een partner in Weert (Nederland) heeft. Ze noemt S. R..

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene op 28.02.2015 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980. Betrokkene verwijst in deze humanitaire regularisatieaanvraag naar zijn lang verblijf in België en zijn sociale contacten. Deze aanvraag werd zonder voorwerp verklaard op 19.05.2015 daar betrokkene door Duitsland als ontoegankelijk op het Schengengrondgebied werd geseind. Deze maatregel werd door de Duitse autoriteiten genomen op 07.04.2014 en verbiedt betrokkene zich op het Schengengrondgebied te bevinden voor een periode van vijf jaar, namelijk tot 07.04.2019. Deze beslissing zonder voorwerp werd op 28.05.2015 aan betrokkene betekend.

Uit de loutere omstandigheid dat hij de afgelopen 9 jaar in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008 nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77).

Het loutere feit dat betrokkene banden heeft gecreëerd met België valt niet onder de in artikel 8 van EVRM geboden bescherming. De 'gewone' sociale relaties worden door deze bepaling niet beschermd.

Het feit dat betrokkene een partner heeft in Weert (Nederland) geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Indien deze relatie duurzaam is, kan betrokkene zich wenden tot de Nederlandse autoriteiten om gezinsherening op basis van deze relatie al daar aan te vragen. Een repatriëring naar zijn land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkene en zijn partner kan door middel van moderne communicatiemiddelen contact onderhouden met elkaar.

Betrokkene werd door de stad Genk geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

- ☐ artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken
- ☐ artikel 74/14 §3, 6°: het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land werd niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°, of werd als kennelijk ongegrond beschouwd op grond van artikel 57/6/1, § 2.

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan 10 eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, ter kennis gegeven op 21.01.2013 (bijlage 13quater), op 09.06.2013 (bijlage 13), op 21.10.2014 (bijlage 13qq) dat werd verlengd tot 01.05.2015, op 14.08.2015 (bijlage 13qq), op 15.10.2015 (bijlage 13qq) dat werd verlengd tot 07.03.2016, op 07.06.2016 (bijlage 13qq), op 22.08.2016 (bijlage 13qq) dat werd verlengd tot 27.01.2017, op 10.03.2017 (bijlage 13qq), op 10.05.2017 (bijlage 13qq) en op 07.02.2019 (bijlage 13qq). Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend.

Betrokkene heeft 12 asielaanvragen ingediend, die allen negatief werden afgesloten door het CGVS. De RVV bevestigde in het kader van betrokkenes eerste, tweede, derde, vijfde en zevende asielaanvraag deze negatieve beslissingen van het CGVS. Aan betrokkene werd na het afsluiten van zijn asielaanvragen telkens een bevel om het grondgebied te verlaten betekend

Betrokkenes laatste 12de verzoek tot internationale bescherming werd op 06.11.2018 niet ontvankelijk verklaard door het CGVS. Aan betrokkene werd op 07.02.2019 een bevel om het grondgebied te verlaten, geldig 30 per aangetekende zending ter kennis gebracht.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan 10 eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, ter kennis gegeven op 21.01.2013 (bijlage 13quater), op 09.06.2013 (bijlage 13), op 21.10.2014 (bijlage 13qq) dat werd verlengd tot 01.05.2015, op 14.08.2015 (bijlage 13qq), op 15.10.2015 (bijlage 13qq) dat werd verlengd tot 07.03.2016, op 07.06.2016 (bijlage 13qq), op 22.08.2016 (bijlage 13qq) dat werd verlengd tot 27.01.2017, op 10.03.2017 (bijlage 13qq), op 10.05.2017 (bijlage 13qq) en op 07.02.2019 (bijlage 13qq). Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend.

Betrokkene heeft 12 asielaanvraag ingediend, die allen negatief werden afgesloten door het CGVS. De RVV bevestigde in het kader van betrokkenes eerste, tweede, derde, vijfde en zevende asielaanvraag deze negatieve beslissingen van het CGVS. Aan betrokkene werd na het afsluiten van zijn asielaanvragen telkens een bevel om het grondgebied te verlaten betekend

Betrokkenes laatste 12de verzoek tot internationale bescherming werd op 06.11.2018 niet ontvankelijk verklaard door het CGVS. Aan betrokkene werd op 07.02.2019 een bevel om het grondgebied te verlaten, geldig 30 per aangetekende zending ter kennis gebracht.

Optie 3 – verklaringen werden reeds beoordeeld

Betrokkene verklaart dat ... (info uit administratief verslag/hoorrecht).

Betrokkene heeft 12 asielaanvragen ingediend, die allen negatief werden afgesloten door het CGVS. De RVV bevestigde in het kader van betrokkenes eerste, tweede, derde, vijfde en zevende asielaanvraag deze negatieve beslissingen van het CGVS.

Aan betrokkene werd na het afsluiten van zijn asielaanvragen telkens een bevel om het grondgebied te verlaten betekend (bijlage 13quater, bijlage 13qq, bijlage 13qq, bijlage 13qq, bijlage 13qq, bijlage 13qq, bijlage 13qq van 09.03.2017 en bijlage 13qq). Betrokkenes laatste, 12de asielaanvraag dd 25.09.2018 werd op 06.11.2018 door het CGVS niet ontvankelijk verklaard. Aan betrokkene werd op 07.02.2019 per aangetekend schrijven een bevel om het grondgebied te verlaten, geldig 30 dagen (bijlage 13qq) verstuurd.

Uit de vaststelling dat uit diepgaand onderzoek van het CGVS en de RVV is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in de artikelen 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RVV de veiligheidstoestand in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij zijn verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Artikel 3 EVRM – medisch (complexe medische problemen)

Betrokkene verklaart dat ... (info uit administratief verslag/hoorrecht). Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel

in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

*Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:
(...)”*

Uit de bewoordingen van de bestreden akte blijkt dat deze akte drie verschillende beslissingen bevat: een bevel om het grondgebied te verlaten (zonder termijn voor vrijwillig vertrek), een beslissing tot terugleiding naar de grens en een beslissing tot vasthouding.

2. Over de rechtspleging

2.1. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de thans bestreden akte werd verworpen bij 's Raads arrest nr. 223 649 van 5 juli 2019.

2.2. Artikel 39/81, tweede lid, van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“De verwerende partij bezorgt de griffier binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep het administratief dossier, waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen. (...)”

De verweerder heeft *in casu* geen nota met opmerkingen toegestuurd.

2.3. Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. De beslissing tot vasthouding

Ambtshalve werpt de Raad op dat hij niet bevoegd is om kennis te nemen van het beroep in de mate dat het gericht is tegen de beslissing tot vasthouding, die in de bestreden akte vervat ligt.

Artikel 71, eerste lid, van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

De Raad dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht - die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de vreemdelingenwet - niet bevoegd is om van de vordering kennis te nemen in zoverre het de bedoeling zou zijn om ook de maatregel tot vrijheidsberoving aan te vechten (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

Bijgevolg moet het beroep als onontvankelijk worden verworpen in de mate dat het gericht is tegen de in de bestreden akte opgenomen beslissing tot vasthouding.

3.2. De beslissing tot terugleiding naar de grens

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de vreemdelingenwet kunnen de beroepen, bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet, voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zo veel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St.* Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 116-117).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel, en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037). Opdat hij een belang zouden hebben bij de vordering volstaat het niet dat de verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij een nadeel ondervindt.

De vernietiging van de bestreden beslissing moet de verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Het belang moet bestaan op het moment van het indienen van het beroep en moet tevens blijven voortbestaan tot op het ogenblik van de uitspraak.

Wanneer er twijfel rijst omtrent verzoekers belang, komt het de verzoeker dan ook toe aan de Raad alle nuttige gegevens ter beoordeling voor te leggen die kunnen aantonen dat hij in de concrete omstandigheden van de zaak een belang heeft bij de nietigverklaring (RvS 7 januari 2015, nr. 229.752).

De ontvankelijkheid van het beroep is een zaak die de openbare orde raakt, zodat het procesbelang desnoods ambtshalve door de Raad moet worden onderzocht.

Uit de stukken die door de verwerende partij werden overgemaakt, blijkt dat de gemachtigde op 1 oktober 2019 heeft beslist om de verzoeker vrij te stellen en hem een termijn van zeven dagen te geven om het grondgebied vrijwillig te verlaten. Uit deze vrijstelling en de toekenning van een termijn van zeven dagen voor vrijwillig vertrek blijkt dat de gemachtigde is teruggekomen op de beslissing om de verzoeker "zonder verwijl" en met dwang terug te leiden naar de grens. Ter terechtzitting wordt door geen der partijen betwist dat uit de gegeven omstandigheden blijkt dat de beslissing tot terugleiding naar de grens impliciet, doch zeker werd opgeheven.

Bijgevolg dient - zoals meegedeeld ter terechtzitting - te worden vastgesteld dat de beslissing tot terugleiding naar de grens die werd getroffen op 24 juni 2019 en die deel uitmaakt van de thans bestreden akte, minstens impliciet, doch zeker door het bevoegde bestuur werd opgeheven op 1 oktober 2019. De verzoeker kan immers niet tegelijkertijd onderhevig zijn aan een beslissing die hem toelaat vrijwillig te vertrekken en aan een beslissing die in zeer duidelijke bewoordingen stelt dat de verzoeker onverwijld naar Afghanistan moet worden teruggeleid.

Ter terechtzitting gevraagd naar het actueel belang bij de vernietiging van de thans bestreden beslissing tot terugleiding naar de grens, die inmiddels werd opgeheven, geeft de advocaat van de verzoeker enkel aan dat de verzoeker een nieuw verzoek om internationale bescherming wenst in te dienen. De advocaat van de verzoeker toont hiermee echter niet aan welk voordeel hij in de actuele stand van zaken nog heeft bij een eventuele nietigverklaring van de beslissing tot terugleiding naar de grens die thans is opgeheven en dus geen rechtsgevolgen meer sorteert.

De loutere omstandigheid dat een administratieve rechtshandeling, die geen uitwerking meer heeft, in het rechtsverkeer aanwezig blijft aangezien ze niet uitdrukkelijk is ingetrokken of opgeheven, verantwoordt evenwel op zich niet de nietigverklaring ervan door de Raad. Decisief is immers dat de beslissing de rechtstoestand van de betrokkene(n) nog beïnvloedt, hetgeen *in casu* niet blijkt (RvS 7 januari 2015, nr. 229.752).

Ter terechtzitting werden dan ook geen nuttige gegevens aangevoerd die kunnen aantonen dat de verzoeker in de concrete omstandigheden van de zaak nog een actueel belang heeft bij de nietigverklaring van de beslissing van 24 juni 2019 tot terugleiding naar de grens (RvS 7 januari 2015, nr. 229.752).

Bijgevolg dient te worden vastgesteld dat het beroep, bij gebrek aan het rechtens vereiste belang, eveneens onontvankelijk is voor wat de beslissing tot terugleiding naar de grens betreft.

4. Onderzoek van het beroep inzake het bevel om het grondgebied te verlaten.

In een eerste en enig middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te New York op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van het *fair play*-beginsel.

De verzoeker betoogt dienaangaande als volgt:

"Verweerder stelt:

*Uit de loutere omstandigheden dat hij de afgelopen 9 jaar in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM.
(...)*

De gewone sociale relatie worden door deze bepalingen niet beschermd.

Verzoeker meent dat verweerder heeft nagelaten om te motiveren waarom hij geen rekening gehouden heeft met het lang verblijf en vervreemding van verzoeker van het land van herkomst.

Verzoeker is dermate verwesterd dat hij sommige gehoren bij het CGVS zelf in het Nederland deed.

Verzoekers sociale relatie is geen 'gewone sociale relatie' zoals verweerder dat minimaliseert. Verzoeker heeft een diepgewortelde sociale relatie.

Verzoeker meent dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds.

Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

Verzoeker wenst te verwijzen naar een arrest van de Raad van State waarin het volgende staat:

Het is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

(RvS 22 december 2010, nr. 210.029),

Verzoeker verwijst naar een arrest van uw Raad waarin het volgende staat:

Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

RvV 220568 van 30 april 2019

Verweerder heeft nagelaten om de duurzaamheid van verzoekers relatie met de dame van de Nederlandse nationaliteit te onderzoeken.

Verweerder heeft aan verzoeker geen kans gegeven om dit aan tonen alvorens een beslissing te nemen.

Verzoeker heeft een hechte band met de dame van de Nederlandse nationaliteit. Dit blijkt uit zijn eerste verklaring, die niet verder doorggevraagd is door verweerder, en de voorgelegde stukken (stuk 6 – zie infra)

Verzoeker is in 2010 naar België gekomen als een 15 jarige en hij is getogen in België. Deze sociale contacten zijn geen gewone contacten maar diepgeworteld zoals supra aangehaald.

*Verzoeker is geruime tijd een leerling van het Centrum Leren en Werken Maasmechelen. (stuk 2)
Verzoeker moet vanaf september opnieuw zich inschrijven om zijn vorming te vervolledigen en zo zijn diploma secundair onderwijs te behalen. (stuk 3)*

Verzoeker beschikt over een overeenkomst van alternatieve opleiding met de onderneming 'Carrosseriebedrijf R. (stuk 4)

Verzoeker beschikt over een huurovereenkomst voor een woning in Genk en hij betaalt zelf zijn huur. (stuk 5)

Verzoeker wenst eveneens te verwijzen naar zijn loonfiches van de laatste maanden. (stuk 6)

Lust but not least:

Verzoeker heeft een vaste relatie met een dame van de Nederlandse nationaliteit. Ze hebben plannen om binnen kort met elkaar te trouwen.

Ter staving hiervan wenst hij te verwijzen naar een kopie van haar identiteitskaart, foto's en een brief. (stuk 7)

Wat betreft dit laatste punt stelt verweester dat verzoeker vanuit land van herkomst een aanvraag gezinshereniging mag indienen om zich te herenigen met deze dame.

Verweester heeft een paar punten over het hoofd gezien, of doet alsof:

Ten eerste:

Verzoekers inreisverbod dat opgelegd was door de Duitse autoriteiten is niet achter de rug. Verweester heeft net een nieuwe inreisverbod aan verzoeker voor 3 jaar opgelegd. (stuk 8)

Verweester weet heel goed dat dit inreisverbod het onmogelijk maakt voor verzoeker om zich te herenigen met zijn toekomstige vrouw voor een periode van 3 jaar.

Verweester maakt door haar eigen toedoen, een nieuw inreisverbod, het leven van verzoeker zwaar en dan stelt ze dat verzoeker zich mag herenigen via de procedure gezinshereniging.

Alsof ze niet op de hoogte is van haar beslissingen over de procedure gezinshereniging voor de personen met inreisverbod.

Honderden beroepen zijn aanhangig bij uw Raad in de gelijkaardige dossiers.

Als dit niet een moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt wat dan nog?

Een redelijke mens weet het antwoord op deze vraag al.

Verzoeker wenst te verwijzen naar een arrest van uw Raad waarin het volgende staat:

Arrest nr. 92 111 van 27.11.2012 vermeldt immers het volgende: "Daargelaten de vraag of de aanwezigheid van familie in België een voldoende wegend element is om het inreisverbod in te korten, dient de Raad vast te stellen dat waar de gemachtigde een inreisverbod oplegt voor de maximale termijn van driejaar zonder enig onderzoek en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoeker en de duur van het inreisverbod, de gemachtigde, gezien de verstreckende gevolgen van een inreisverbod, op een onredelijke wijze heeft gehandeld. Een schending van de materiële motiveringsplicht werd aangenomen."

De motivering van dit arrest is uiteraard van toepassing in het huidige geschil omdat de gevolgen van inreisverbod van 3 jaar een omkeerbare gevolgen heeft voor verzoeker. Eruit blijkt hoe onzorgvuldig deze beslissing genomen is.

Een dergelijke handeling is niets anders dan een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM en eveneens een schending van het redelijkheidsbeginsel.

Verweerster motiveert verder stelt verder dat er risico op onderduiking is. Verzoeker meent dat hij over een vast werk en adres beschikt. Hoe kan er sprake zijn van onderduiking?

Wat betreft de terugleiding naar de grens stelt verweerster dat verzoekers eerdere asielaanvragen afgewezen is.

Verzoeker meent dat dit geen vrije brief mag zijn voor verweerster om hem op te sluiten met het oog op uitwijzing.

De laatste asielaanvraag van verzoeker is afgewezen op 6.11.2018.

Verzoeker meent dat de veiligheidssituatie sinds november 2018 tot nu toe enorm verslechterd is. Verweerster heeft nagelaten om een onderzoek te doen over de terugkeermogelijkheid van verzoeker naar het land van herkomst na een verblijf van 9 jaar in België.

Verzoeker wenst te verwijzen naar de volgende rapporten en hij meent dat hij zich niet in Afghanistan kan vestigen:

Veiligheidssituatie in Kaboel en de grote steden en de situatie van de terugkeerders 2 March 2018 | UNHCR – UN High Commissioner for Refugees Afghanistan

Presentation on the situation in Afghanistan (background; security situation; displacement; humanitarian situation; risk profiles; education; health; internal protection alternative / IFA) International Protection Needs of asylum-seekers from Afghanistan; 12 March 2018 – Vienna, Austria (Expert Opinion or Position, English)

Slide 6 Regions most affected by conflict 16% of verified civilian casualties were recorded in Kabul city in 2017 For the first time, in 2017, UNAMA recorded attacks by ISK outside of Nangarhar or Kabul, in Herat province In 2017, conflict caused new internal displacement in 31 out of 34 provinces Southern Central Eastern South Eastern Western Northern North Eastern Central Highlands - [...] - Neither Kabul nor Herat city were safe for civilians in 2017, with both cities reporting hundreds of civilian casualties (Kabul city > 1,600, representing a 17% increase compared to 2016). - Although the Central Highlands has recorded relatively few civilian casualties in recent years, the local population (predominantly Hazara) is effectively isolated. [...] ISK has also claimed responsibility for recent attacks on Shia mosques in Kabul and Herat. Internal displacement: All 34 provinces are hosting IDPs, undermining their capacity to absorb returnees from Pakistan and Iran and provide adequate shelter, livelihoods, and basic services. [...] - Even in cities with a mixed population, such as Kabul and Herat, communities are largely segregated in different neighborhoods with minimal interaction. Although political alliances have formed between leaders of different communities, such alliances are primarily a result of political expedience rather than shared ideology and remain fragile. [...] In addition, UNHCR provides protection and assistance to almost 500 refugees and asylum-seekers of various nationalities residing in Kabul, Kandahar and Herat, registered under the UNHCR mandate in the absence of a national refugee law. - 58,592 registered Afghan refugees returned to Afghanistan in 2017 from Pakistan (98%), Iran (2%) and other countries.

https://www.ecoi.net/en/file/local/1426865/90_1521184267_unhcr-afg-ppt-aurvasi-patel20180312-oegavn.pdf

in dit rapport staat dat noch Kaboel noch Herat veilig is voor de burger.

31 January 2018 | Oxfam (Author), published by ReliefWeb Afghanistan

Report on influence of the return of refugees on the ongoing conflict (situation in Herat, Kunduz and Nangarhar provinces and Kabul)

Returning to Fragility: Exploring the link between conflict and returnees in Afghanistan (Special or Analytical Report, English)

Even when they can rely on family support, the general perception encountered in this research is that vulnerabilities are higher for unaccompanied minors, single women and female-headed households.
<https://www.ecoi.net/en/document/1425172.html>

25 January 2018 | RDC – Refugee Documentation Centre, Legal Aid Board
Afghanistan

Query response on Afghanistan: Returned asylum seekers

Afghanistan – Information on treatment of returnees to Afghanistan, particularly deportees/failed asylum seekers or those who have returned from studying abroad. (Response, English)

Country Information Report Afghanistan) A report published by UK-registered charity the Refugee Support Network, in a chapter titled “Afghanistan overview”, states: “The situation faced by the returnee population is in fact bleaker, with unemployment and difficulties securing a sustainable livelihood an especial challenge for returnees and IDPs, particularly those attempting to re-settle in

Kabul and Herat

https://www.ecoi.net/en/file/local/1423145/1788_1517321026_2501.pdf

5 February 2018 | AI – Amnesty International
Afghanistan

Statement on the security situation for civilian population (security situation for returnees; possible additional risk factors for returnees from Western countries; possibilities for returnees to evade risks; possibility to safeguard means of existence for single returnees between the age of 18 and 40; access to housing and labour market; situation of Hazara minority)

Stellungnahme vom 5.2.2018 an das VG Wiesbaden (Expert Opinion or Position, German) Februar 2017 starben bei einem Angriff der Taliban auf eine Schule im ländlichen Raum der Provinz Laghman zwei Schüler, sieben wurden verletzt.²² In der Provinz Herat kamen am 27. Mai 2017 bei der Explosion eines Sprengsatzes in einem Kleinbus mindestens 13 Menschen ums Leben, acht weitere wurden verletzt. [...] 5415610&s=afghanistan/ 24 Reuters, Suspected bomb kills seven outside historic mosque in Afghanistan's Herat, 6. Juni 2017, Abrufbar unter: <https://www.reuters.com/article/us-afghanistan-attack/suspected-bomb-kills-seven-outside-historic-mosque-in-afghanistans-herat-idUSKBN18X1E0?feedType=RSS&feedName=worldNews> 25 DW, Mindestens 24 Tote bei Bombenanschlag in Kabul, 24. [...] 5415610&s=afghanistan/ <https://www.reuters.com/article/us-afghanistan-attack/suspected-bomb-kills-seven-outsidehistoric-mosque-in-afghanistans-herat-idUSKBN18X1E0?feedType=RSS&feedName=worldNews> <https://www.reuters.com/article/us-afghanistan-attack/suspected-bomb-kills-seven-outsidehistoric-mosque-in-afghanistans-herat-idUSKBN18X1E0?> [...] Entführungen werden aber nicht nur durch regierungsfeindliche Gruppen durchgeführt, sondern auch durch kriminelle Gruppen.⁷³ Von staatlichen Akteuren kann gegen diese Übergriffe kein Schutz erwartet werden.⁷⁴ Die Provinz Herat ist beispielsweise ganz besonders von Entführungen betroffen, die sich oftmals an Geschäftspersonen oder ihre Familienangehörigen richten, um Geld zu erpressen. [...] Abrufbar unter: <http://www.bbc.co.uk/news/world-asia-34719314> 190 Jawed Zeyartjahi, 11 Dead As Rival Taliban Factions Fight It Out In Herat, Tolo News, 7. Dezember 2015.
https://www.ecoi.net/en/file/local/1424910/6_1519216797_1802005-amnesty-afghanistan-022018.pdf

12 March 2018 | UNHCR – UN High Commissioner for Refugees
Afghanistan

Presentation on the situation in Afghanistan (background; security situation; displacement; humanitarian situation; risk profiles; education; health; internal protection alternative / IFA) International Protection Needs of asylum-seekers from Afghanistan; 12 March 2018 – Vienna, Austria (Expert Opinion or Position, English)

Slide 6 Regions most affected by conflict 16% of verified civilian casualties were recorded in Kabul city in 2017 For the first time, in 2017, UNAMA recorded attacks by ISK outside of Nangarhar or Kabul, in Herat province In 2017, conflict caused new internal displacement in 31 out of 34 provinces Southern Central Eastern South Eastern Western Northern North Eastern Central Highlands - [...] ISK has also claimed responsibility for recent attacks on Shia mosques in Kabul and Herat. Internal displacement: All 34 provinces are hosting IDPs, undermining their capacity to absorb returnees from Pakistan and Iran and provide adequate shelter, livelihoods, and basic services. [...] - Even in cities with a mixed population, such as Kabul and Herat, communities are largely segregated in different neighborhoods with minimal interaction. Although political alliances have formed between leaders of different communities, such alliances are primarily a result of political expedience rather than shared ideology and remain fragile. [...] - Children: The Afghan National Police (ANP), Afghan Local Police (ALP),

Haqqani network, Hezb-e-Islami of Gulbuddin Hekmatyar (HiG) and Taliban forces have been identified by the UN Secretary-General as persistent perpetrators of the recruitment and use of children in armed conflict. The recruitment and use of children is significantly more prevalent in the ALP than the ANP. [...] In addition, UNHCR provides protection and assistance to almost 500 refugees and asylum-seekers of various nationalities residing in Kabul, Kandahar and Herat, registered under the UNHCR mandate in the absence of a national refugee law. - 58,592 registered Afghan refugees returned to Afghanistan in 2017 from Pakistan (98%), Iran (2%) and other countries.

https://www.ecoi.net/en/file/local/1426865/90_1521184267_unhcr-afg-ppt-aurvasi-patel20180312-oegavn.pdf

*February 2019 | ECRE – European Council on Refugees and Exiles
Afghanistan*

Brief report on the inadmissibility of returns due to the deterioration of the security situation No reasons for return to Afghanistan; ECRE's recommendation for a suspension of returns to Afghanistan due to the security situation there and the unfairness of asylum decisionmaking in Europe (Expert Opinion or Position, English) <https://www.ecre.org/wp-content/uploads/2019/02/Policy-Note-17.pdf>

Verweerder heeft nagelaten om zijn beslissing op een deftige/eerlijke en objectieve wijze te motiveren. De handelingswijze en de gevolgen ervan komt neer op een schending van artikel 3 EVRM;

Dat dit middel gegrond is.”

4.1. De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in artikel 62, §2, van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan, of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De Raad stelt vast dat in het bestreden bevel de determinerende motieven worden aangegeven op basis waarvan deze beslissing is genomen. In de motivering wordt met name verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet. De gemachtigde stelt dienaangaande vast dat de verzoeker niet in het bezit is van een geldig paspoort met geldig visum of een geldige verblijfstitel. Hierbij wordt nog vastgesteld dat de verzoeker in 2010 naar België is gekomen. Hij verbleef sindsdien ongeveer zes maanden in Duitsland, maar werd teruggestuurd naar België. De verzoeker verklaarde in België te willen blijven en hier een opleiding te willen halen. In dit verband motiveert de gemachtigde dat de omstandigheid dat verzoeker de afgelopen negen jaar in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in zijn hoofd geen gerechtvaardigde verwachting doet ontstaan op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM en hij verwijst hieromtrent naar allerhande rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM). De gemachtigde stelt dat ‘gewone’ sociale relaties de bescherming van deze bepaling niet doen optreden en hij motiveert vervolgens over de door de verzoeker ingeroepen relatie met zijn partner die woonachtig is in Nederland. De gemachtigde merkt op dat dit gegeven de verzoeker niet automatisch recht geeft op verblijf en stelt dat de verzoeker, voor zover deze relatie duurzaam is, zich kan wenden tot de Nederlandse autoriteiten voor gezinshereniging. De gemachtigde acht een verwijderingsmaatregel niet disproportioneel ten aanzien van het ingeroepen gezins- of privéleven met de partner, waar niet blijkt dat de bestreden beslissing een breuk van de relatie tot gevolg heeft. Volgens hem is er slechts sprake van een eventuele tijdelijke verwijdering. De gemachtigde merkt nog op dat verzoeker en zijn partner door middel van de moderne communicatiemiddelen contact met elkaar kunnen onderhouden.

Er wordt verzoeker verder geen termijn voor vrijwillig vertrek toegestaan op grond van artikel 74/14, § 3,

1° en 6°, van de vreemdelingenwet, meer bepaald omwille van een risico op onderduiken en omdat het verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk werd verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°, of als kennelijk ongegrond werd beschouwd op grond van artikel 57/6/1, § 2. Het risico op onderduiken wordt gemotiveerd aan de hand van de in artikel 1, § 2, van de vreemdelingenwet hiervoor bepaalde objectieve criteria, met name de criteria 4° en 6°. Deze criteria handelen over de vaststelling dat de betrokkene duidelijk heeft gemaakt zich niet aan de verwijderingsmaatregel te willen houden en de vaststelling dat de betrokkene onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een beslissing tot weigering van binnenkomst of verblijf of een beslissing die een einde heeft gemaakt aan zijn verblijf, of onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een terugdrijvings- of verwijderingsmaatregel, een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming indiende. De gemachtigde verduidelijkt dat de verzoeker heeft nagelaten gevolg te geven aan maar liefst tien eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, die worden weergegeven. Hij stelt dat het weinig waarschijnlijk is dat verzoeker vrijwillig gevolg zal geven aan een nieuwe verwijderingsbeslissing. Verder wijst de verweerder erop dat verzoeker maar liefst twaalf verzoeken om internationale bescherming indiende, die allen negatief zijn afgesloten.

De gemachtigde wijst er verder op dat uit een diepgaand onderzoek van de commissaris-generaal en de Raad in volle rechtsmacht is gebleken dat de verzoeker niet voldoet aan de criteria vervat in de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Een laatste verzoek om internationale bescherming werd op 6 november 2018 door de commissaris-generaal onontvankelijk verklaard. Hij stelt dat hieruit redelijkerwijze kan worden afgeleid dat de verzoeker geen reëel risico loopt op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM bij terugkeer naar zijn land van herkomst. Het administratief dossier bevat volgens de gemachtigde geen stukken die erop kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van de commissaris-generaal en de Raad in volle rechtsmacht de veiligheidstoestand in die mate zou zijn gewijzigd dat er alsnog sprake is van een reëel risico op behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM.

De Raad merkt op dat de verzoeker niet kan worden gevolgd waar hij stelt dat niet wordt gemotiveerd omtrent zijn lang verblijf in België. In de bestreden akte wijst de gemachtigde er immers op dat het verblijf van de verzoeker in België gedurende negen jaar steeds precair, dan wel illegaal was en dat het gegeven dat hij in deze omstandigheid hier een privéleven heeft opgebouwd geen gerechtvaardigde verwachting geeft op een toelating tot verblijf en een bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM.

In zoverre de verzoeker een motivering verwachtte omtrent zijn vervreemding van het land van herkomst, merkt de Raad op dat verzoeker, die voorafgaandelijk aan de bestreden beslissing werd gehoord, ten overstaan van het bestuur niet specifiek wees op een vervreemding van zijn land van herkomst. Er blijkt dan ook evenmin dat hieromtrent specifiek diende te worden gemotiveerd. Daarenboven moet worden aangenomen dat de verzoeker in het kader van verschillende van zijn verzoeken om internationale bescherming reeds inriep niet te kunnen terugkeren naar Afghanistan omdat hij is vervreemd van dit land of is “*verwesterd*”. De verzoeker kan worden geacht reeds kennis te hebben kunnen nemen van de redenen waarom dit niet wordt aanvaard, met name omdat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat zijn langdurige afwezigheid in Afghanistan voor hem risico's inhoudt en dat hij zijn leven in Afghanistan niet opnieuw zou kunnen opnemen.

In de mate dat de verzoeker de beslissing tot terugleiding en het daaraan ten grondslag liggende risico op onderduiken betwist, dient te worden opgemerkt dat de verzoeker geen actueel belang heeft bij deze kritiek aangezien de beslissing tot terugleiding naar de grens inmiddels werd opgeheven door de beslissing van 1 oktober 2019 die hem een termijn voor vrijwillig vertrekt toekent (zie punt 3.2.). Ook de kritiek dat de terugleiding naar de grens en het risico op onderduiken geen vrijbrief mogen zijn om hem op te sluiten is niet dienstig. Deze kritiek betreft immers niet het bevel om het grondgebied te verlaten, maar de beslissing tot vasthouding. De Raad heeft geen rechtsmacht terzake (zie punt 3.1.).

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de motieven betreffende het bevel om het grondgebied te verlaten de verzoeker in staat stellen om te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). De verzoeker toont niet aan dat de opgegeven motieven niet afdoende zouden zijn.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

4.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoeker een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

De verzoeker beroept zich allereerst op een gezins- en familieleven. Hij stelt een relatie te hebben met een Nederlandse vrouw. Hij betoogt dat de verweerder heeft nagelaten de duurzaamheid van deze relatie te onderzoeken en dat hem niet de kans werd gegeven dit aan te tonen en stelt dat er sprake is van een hechte band. Om dit aan te tonen voegt hij een kopie van de identiteitskaart, een foto en een brief van zijn Nederlandse partner. Hij stelt dat hij en zijn partner plannen hebben om binnenkort te trouwen.

Het EHRM oordeelt dat het begrip ‘gezin’ niet beperkt is tot relaties die gebaseerd zijn op het huwelijk maar ook andere *de facto* gezinsbanden kan omvatten waar de partners samenleven buiten een huwelijk (EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije (GK)*, § 94). Zowel de stabiele *de facto* partnerrelatie tussen samenwonende personen van eenzelfde geslacht als de relatie tussen personen van een verschillend geslacht in dezelfde situatie, valt onder het begrip “*gezinsleven*” (EHRM 23 februari 2016, *Pajic/Kroatië*, § 64). De banden tussen de partners dienen voldoende hecht en effectief beleefd te zijn.

Om te bepalen of een relatie een voldoende standvastigheid heeft om te worden gekwalificeerd als ‘gezinsleven’ in de zin van artikel 8 van het EVRM, kan rekening worden gehouden met een aantal factoren, waaronder het al dan niet samenwonen, de aard en duur van de relatie en het al dan niet uiten van toewijding/engagement ten aanzien van elkaar, bijvoorbeeld door samen kinderen te hebben (EHRM 20 juni 2002, *Al-Nashif/Bulgarije*, § 112; EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, *Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk*, par. 30).

Het komt in de eerste plaats aan de verzoeker toe om met voldoende concrete elementen het bestaan van een hechte en duurzame partnerrelatie met zijn Nederlandse vriendin aan te tonen, opdat hij zich dienstig kan beroepen op de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

In zijn uiteenzetting geeft de verzoeker niet aan hoe hij en zijn partner elkaar precies hebben leren en sinds wanneer zij een relatie hebben. In de brief van zijn partner is er sprake van een relatie gedurende drie jaar, maar er worden verder geen overtuigende stukken voorgelegd die de duur van deze relatie kunnen staven. Er wordt naast de brief slechts één foto aangebracht, die ongedateerd is. Bovendien blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat op 26 oktober 2018, in het kader van zijn twaalfde verzoek om internationale bescherming, werd gevraagd naar zijn familiale situatie en dat hij toen antwoordde als volgt: *“Ik ben nog steeds samen met mijn vriendin [S.D.]”*. Dit betreft voor alle duidelijkheid niet de Nederlandse partner, R. S., waarmee hij thans stelt een duurzame relatie te hebben. Het is verder niet betwist dat de verzoeker en zijn Nederlandse partner niet samenwonen. De verzoeker woont in België en zijn partner geeft aan in Nederland te wonen samen met haar moeder. Van concrete trouwplannen op het moment van de bestreden beslissing wordt geen begin van bewijs voorgelegd. Evenmin blijkt dat er sprake is van gezamenlijke kinderen.

Rekening houdende met het gegeven dat de verzoeker tot voor kort nog een relatie had met een andere partner en er nu niet voldoende objectieve bewijsstukken voorliggen ter ondersteuning van de ingeroepen hechte en duurzame relatie, maakt de verzoeker onvoldoende aannemelijk dat er sprake is van een hechte en duurzame relatie of van een gezinsleven dat als dusdanig onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM.

In de bestreden beslissing heeft de gemachtigde er daarenboven op gewezen dat, voor zover alsnog zou moeten worden aangenomen dat er sprake is van een duurzame relatie, de verzoeker zich kan wenden tot de Nederlandse autoriteiten voor gezinshereniging. De gemachtigde acht een verwijderingsmaatregel niet disproportioneel ten aanzien van het ingeroepen gezins- of privéleven met de partner, waar niet blijkt dat de bestreden beslissing een breuk van de relatie tot gevolg heeft. Volgens hem is er slechts sprake van een eventuele tijdelijke verwijdering. Hij merkt nog op dat de verzoeker en zijn partner door middel van de moderne communicatiemiddelen contact met elkaar kunnen onderhouden. Het bestuur is dus overgegaan tot een zekere belangenafweging, voor zover al een beschermenswaardig gezinsleven moet worden aanvaard.

In casu betreft het een situatie van eerste toelating. De verzoeker betwist niet dat hij steeds in precair, dan wel illegaal verblijf was. In dergelijke omstandigheden oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar dat eerder moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu enerzijds, en de samenleving anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, *Rees/The United Kingdom*, § 37; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen ertoe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Indien dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, *Paposhvili/België*, § 142).

Gelet op het gegeven dat de verzoeker steeds precair of illegaal in België heeft verbleven en des te meer nu de verzoeker reeds het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod met Europese dimensie dat door de Duitse autoriteiten werd opgelegd op 7 april 2014 en dat een geldingsduur heeft van vijf jaar, moet worden aangenomen dat het ingeroepen gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust waren dat de verblijfsstatus van de verzoeker ertoe leidt dat het voortbestaan van het gezinsleven in België of Nederland vanaf het begin precair was. Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat in deze situatie enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake kan zijn van een schending van artikel van het 8 van het EVRM.

Rekening houdende met het gegeven dat verzoekers partner een Nederlandse is en zij woont en werkt in Nederland, en het onduidelijk is of en in welke mate het ingeroepen gezinsleven ook in België wordt beleefd, acht de Raad het niet kennelijk onredelijk waar verweerder in de bestreden beslissing aangeeft dat dit gezinsleven eerder onder de verantwoordelijkheid valt van de Nederlandse autoriteiten en oordeelt dat de verzoeker zich vanuit zijn herkomstland kan wenden tot de Nederlandse autoriteiten om gezinshereniging aan te vragen. De verzoeker en zijn Nederlandse vriendin kunnen zich tegenover de

Nederlandse autoriteiten beroepen op hun recht op eerbiediging van het gezinsleven en niets wijst erop dat de Nederlandse autoriteiten in dit verband geen passende bescherming bieden.

Waar de verzoeker stelt dat het opgelegde inreisverbod door Duitsland en door België in de weg zouden staan aan de gezinshereniging, merkt de Raad op dat het Hof van Justitie in het arrest *K. A.* van 8 mei 2016 (Grote Kamer) heeft gesteld dat artikel 20 van het VWEU zich verzet tegen een praktijk van een lidstaat die inhoudt dat een aanvraag gezinshereniging niet in aanmerking wordt genomen op de enkele grond dat de betrokkene onderhevig is aan een inreisverbod, zonder dat is onderzocht of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen die Unieburger en genoemde derdelander dat de weigering om aan laatstgenoemde een afgeleid verblijfsrecht toe te kennen tot gevolg zou hebben dat de betrokken Unieburger feitelijk gedwongen is het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten, zodat hem het effectieve genot van de voornaamste aan zijn status ontleende rechten wordt onzegd. De verzoeker kan dan ook niet dienstig voorhouden dat hij door de opgelegde inreisverboden zich onmogelijk kan herenigen met zijn Nederlandse partner.

Bovendien merkt de Raad op dat het thans bestreden bevel de verzoeker enkel oplegt in de huidige omstandigheden het Schengengrondgebied te verlaten. Waar de verzoeker wijst op het door België opgelegde inreisverbod, lijkt zijn kritiek veeleer te zijn gericht tegen het met de bestreden beslissing gepaard gaande inreisverbod, dat echter niet het voorwerp uitmaakt van het huidige beroep. In ieder geval wijst de Raad nog op het bepaalde in artikel 11.4 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, dat voorziet dat de lidstaat die overweegt een verblijfstitel of een andere vorm van toestemming tot verblijf af te geven aan de onderdaan van een derde land jegens wie een door een andere lidstaat uitgevaardigd inreisverbod geldt, vooraf overleg pleegt met de lidstaat die het inreisverbod heeft uitgevaardigd en rekening houdt met diens belangen, overeenkomstig artikel 25 van de Schengenuitvoeringsovereenkomst. Gelet op het eerste lid van deze laatste bepaling kan worden aangenomen dat *in casu* Nederland op grond van internationale verplichtingen, zoals een positieve verplichting op grond van artikel 8 van het EVRM, de mogelijkheid heeft om de verzoeker een verblijfstitel af te geven, waarna de signalerende lidstaat overgaat tot de intrekking van de signalering, al kan hij de vreemdeling op zijn nationale signaleringslijst opnemen.

Gelet op hetgeen voorafgaat moet dus worden aangenomen dat het voor de verzoeker, ondanks een inreisverbod, wel degelijk mogelijk moet zijn om zich te wenden tot de Nederlandse autoriteiten voor gezinshereniging met zijn Nederlandse partner aan te vragen en dat het geenszins onmogelijk is voor de verzoeker om ondanks een inreisverbod een gezinshereniging in Nederland te bekomen. De verzoeker toont het tegendeel ook niet aan. Uit de motivering van de bestreden beslissing leidt de Raad ook af dat, waar hierin wordt aangegeven dat de verzoeker de mogelijkheid heeft om gezinshereniging te vragen bij de Nederlandse autoriteiten en dus niet blijkt dat hij en zijn partner definitief van elkaar worden gescheiden en er enkel sprake hoeft te zijn van een eventuele tijdelijke verwijdering, tijdens dewelke zij via de moderne communicatiemiddelen contact kunnen blijven onderhouden, de verweerder in een eventueel toekomstig overleg geen probleem zal maken van de afgifte door Nederland van een verblijfstitel op basis van gezinshereniging.

Rekening houdende met het gegeven dat verzoekers partner weliswaar een Nederlands paspoort heeft, maar is geboren in Kaboel, toont de verzoeker ook niet met concrete gegevens aan dat zij hem eventueel niet zou kunnen komen bezoeken.

De verzoeker maakt derhalve met zijn uiteenzetting niet aannemelijk dat er in zijn situatie sprake is van de vereiste zeer uitzonderlijke omstandigheden die maken dat op de Belgische autoriteiten een positieve verplichting zou rusten, op grond van artikel 8 van het EVRM, om hem, gelet op zijn ingeroepen gezinsleven, toe te laten tot een verder verblijf. De verzoeker toont een onzorgvuldige of kennelijk onredelijke belangenafweging, voor zover er al sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven, niet aan. Een disproportionaliteit tussen de belangen van de verzoeker en zijn Nederlandse partner enerzijds en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds, blijkt niet.

De verzoeker beroept zich verder op een privéleven in België. Hij stelt in 2010 als 15-jarige naar België te zijn gekomen en hier diepgewortelde sociale banden te hebben opgebouwd. Hij stelt te studeren aan het 'Centrum Leren en Werken' te Maasmechelen en te beschikken over een alternatieve opleiding in

een carrosseriebedrijf. Hij beschikt over een huurovereenkomst en betaalt zijn huur zelf. Hij legt loonfiches van de laatste maanden voor.

De Raad stelt vast dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoeker voorafgaandelijk aan het nemen van de bestreden beslissing werd gehoord en dat hij hierbij wees op het feit dat hij in 2010 naar België is gekomen en hij hier een opleiding wil halen. De gemachtigde heeft op basis van deze verklaringen aanvaard dat de verzoeker van een zeker privéleven in België getuigt, maar de gemachtigde benadrukt dat verzoekers verblijf gedurende deze negen jaar steeds precair, dan wel illegaal was. Hij motiveert dat een privéleven dat tijdens een dergelijk verblijf is opgebouwd verzoeker geen gerechtvaardigde verwachting geeft op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM, waarbij hij verwijst naar tal van rechtspraak van het EHRM. De gemachtigde geeft hiermee dus aan dat hij, op basis van de voormelde elementen, niet aanvaardt dat er sprake is van de vereiste zeer uitzonderlijke omstandigheden die ook op het vlak van het privéleven aanwezig moeten zijn in de situatie van een vreemdeling van wie het verblijf steeds als precair, dan wel illegaal is aan te merken, om aanleiding te kunnen geven tot een positieve verplichting onder artikel 8 van het EVRM.

De verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde enig concreet gegeven dat hij tijdens het horen inriep ten onrechte niet in de beoordeling heeft betrokken en evenmin maakt hij aannemelijk dat de beoordeling als kennelijk onredelijk is te beschouwen. De gemachtigde heeft er correct op gewezen dat een privéleven, opgebouwd tijdens een illegaal en precair verblijf, slechts in zeer uitzonderlijke gevallen kan leiden tot een positieve verplichting voor de Belgische staat. Hiervoor kan worden verwezen naar de in de bestreden beslissing aangehaalde pertinente rechtspraak van het EHRM. De verzoeker diende er zich van bewust te zijn dat de uitbouw van een privéleven in dit land precair was. De verzoeker toont op niet concreet aan dat zijn lang verblijf in West-Europa van hem een dusdanig verwesterde man zou hebben gemaakt dat hij zijn leven in Afghanistan niet opnieuw zou kunnen opnemen. De verzoeker kan de in België opgedane leer- en werkervaring aanwenden om in zijn land van herkomst zijn leven opnieuw op te bouwen. Volgens zijn Nederlandse partner verblijven minstens verzoekers ouders ook nog in dit land. De verzoeker maakt niet met concrete argumenten aannemelijk dat hiervoor concrete, onoverkomelijke hinderpalen bestaan.

De thans door de verzoeker aangebrachte stukken die staven dat hij leerling is in het 'Centrum Leren en Werken' van de Provinciale Technische School Maasmechelen, dat hij op het einde van dit schooljaar in het kader van het beroepssecundair onderwijs een certificaat als carrosseriehersteller en spuitser carrosserie behaalde, dat hij tijdens het voorbije schooljaar een overeenkomst van alternerende opleiding met een carrosseriebedrijf had die kaderde in zijn opleiding en liep tot 30 juni 2019 en dat hij deze vorming volgend jaar wil vervolledigen, doet over dit alles niet anders oordelen. De verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij met de behaalde certificaten in zijn herkomstland voor zichzelf geen bestaan kan opbouwen en dat hij in zijn land, net als in België, niet in zijn eigen levensonderhoud zou kunnen voorzien, eventueel bijgestaan door zijn ouders of andere familieleden.

In zoverre de verzoeker nog voorhoudt diepgewortelde sociale relaties in België te hebben opgebouwd, moet worden vastgesteld dat hij geen concrete stukken voorlegt die dit onderbouwen en die de aard en de intensiteit van de door hem aangegane relaties kunnen staven. Het loutere feit dat de verzoeker de taal spreekt, toont nog geen dermate graad van intens beleefde banden aan die zouden wijzen op een uitzonderlijke en onomkeerbare worteling in België. De verzoeker overtuigt dan ook niet dat de door hem in België opgebouwde sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat deze de gebruikelijke sociale relaties overstijgen en de bescherming van artikel 8 van het EVRM kunnen doen optreden.

De verzoeker haalt de motivering in de bestreden beslissing niet onderuit dat de gewone sociale relaties die hij mogelijk in België heeft opgebouwd de bescherming van dit verdragsartikel niet doen optreden.

De verzoeker laat na om concrete argumenten naar voor te brengen die kunnen aantonen dat er in zijn situatie sprake is van de vereiste *"zeer uitzonderlijke omstandigheden"* en die kunnen toelaten vast te stellen dat zijn particuliere belangen zwaarder zouden moeten doorwegen dan het door de verweerder beschermde algemeen belang, dat is gediend met een correcte toepassing van de verblijfswetgeving.

Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt niet.

4.3. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen"*. Deze bepaling bekrachtigt een van de

fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

Het EHRM stelt in vaste rechtspraak dat het aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Indien dit begin van bewijs wordt geleverd, dan verschuift de bewijslast en is het aan de verdragsluitende staat om in dat geval iedere twijfel over het bewijs weg te nemen. Om het risico op foltering of onmenselijke behandeling te bepalen, moet de verdragsluitende staat met name de voorzienbare gevolgen van het terugsturen van de vreemdeling naar het land van herkomst onderzoeken, daarbij rekening houdend met de algemene situatie in het land én de persoonlijke omstandigheden van de vreemdeling (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99, punt (c)).

Nu de verzoeker geen schending aantoonde van artikel 8 van het EVRM, kan hij hieraan in geen geval een schending van artikel 3 van het EVRM koppelen. Het inreisverbod maakt verder niet het voorwerp uit van huidig beroep.

Uit een lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde bij het nemen ervan rekening heeft gehouden met artikel 3 van het EVRM. Hij wijst erop dat uit een diepgaand onderzoek van de commissaris-generaal en de Raad in volle rechtsmacht is gebleken dat de verzoeker niet voldoet aan de criteria vervat in de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Een laatste verzoek om internationale bescherming werd op 6 november 2018 door de commissaris-generaal onontvankelijk verklaard. De gemachtigde stelt dat hieruit redelijkerwijze kan worden afgeleid dat de verzoeker geen reëel risico loopt op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM bij terugkeer naar zijn land van herkomst. Het administratief dossier bevat volgens de gemachtigde geen stukken die erop kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van de commissaris-generaal en/of de Raad in volle rechtsmacht de veiligheidstoestand in die mate zou zijn gewijzigd dat er alsnog sprake is van een reëel risico op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM.

In het kader van verzoekers verzoeken om internationale bescherming werd er herhaaldelijk op gewezen dat er voor burgers in Kaboel, verzoekers laatste verblijfplaats in Afghanistan, geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. In zijn beslissing van 6 november 2018 ging de commissaris-generaal nog uitgebreid in op de veiligheidssituatie in de stad Kaboel. Hij wees erop dat de nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad en dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger en de Afghaanse Nationale Politie de situatie in Kaboel relatief goed onder controle hebben. De stad is stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Er wordt niet ontkend dat het geweld ook in Kaboel slachtoffers eist, maar de commissaris-generaal stelt vast dat het geweld in de stad voornamelijk is gericht tegen de internationale aanwezigheid en de Afghaanse autoriteiten. Er was nog sprake van enkele grootschalige aanslagen tegen de sjiiitische gemeenschap en verder worden religieuze en tribale leiders die samenwerken met de autoriteiten, moskeeën, leden van de clerus, journalisten en mensenrechtenactivisten gevisieerd. De commissaris-generaal wijst erop dat de aanslagen steeds een aanwijsbaar doelwit hebben en deze niet van dien aard zijn de inwoners van de stad te dwingen hun woonplaats te verlaten. Kaboel is een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten. Er is geen sprake van “*open combat*” of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De mate van willekeurig geweld in de stad Kaboel is volgens de commissaris-generaal niet dermate hoog dat elke

burger die er terugkeert een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De commissaris-generaal oordeelt verder dat wat de verzoeker betreft geen persoonlijke omstandigheden blijken die alsnog kunnen maken dat hij bij een terugkeer naar Kaboel een dergelijk reëel risico loopt. Hij wijst er de bevoegde minister op dat niets erop wijst dat een verwijdering van verzoeker naar zijn land van nationaliteit een schending met zich mee zou brengen van het non-refoulementbeginsel in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

De verzoeker betoogt dat de algemene veiligheidssituatie in zijn land van herkomst sinds november 2018 tot nu enorm is verslechterd. De verschillende door hem aangehaalde rapporten dateren evenwel, op één na, allemaal van ruim voor november 2018. Hiermee toont de verzoeker in geen geval de door hem voorgehouden verslechterde veiligheidssituatie sinds november 2018 aan. Er moet worden aangenomen dat de situatie, zoals deze blijkt uit deze rapporten, reeds voorlag bij de commissaris-generaal en/of de Raad in volle rechtsmacht - minstens toont de verzoeker het tegendeel niet aan - maar niet rechtvaardigde dat de verzoeker de internationale bescherming diende te genieten. Met deze rapporten toont de verzoeker niet aan dat de gemachtigde in de bestreden beslissing ten onrechte zou hebben verwezen naar het reeds doorgevoerde diepgaande onderzoek van de commissaris-generaal en/of de Raad in volle rechtsmacht inzake zijn eerdere verzoeken om internationale bescherming of ten onrechte zou hebben geoordeeld dat niet blijkt dat er actueel sprake is van een veiligheidssituatie die in die mate is gewijzigd dat de verzoeker bij een verwijdering naar Afghanistan alsnog moet vrezen voor behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM.

De verzoeker beperkt er zich overigens toe te citeren uit rapporten en vervolgens op zeer algemene wijze te poneren dat Kaboel niet veilig zou zijn voor burgers, terwijl de commissaris-generaal in oktober 2018 nogmaals vaststelde dat er voor burgers in Kaboel, verzoekers laatste verblijfplaats in Afghanistan, geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en er in hoofde van de verzoeker ook geen persoonlijke omstandigheden spelen die hierover alsnog anders kunnen doen oordelen. De verzoeker maakt niet concreet aannemelijk dat de door hem aangehaalde passages wijzen op een gewijzigde veiligheidssituatie. Hij brengt ook geen concrete argumentatie naar voor waaruit moet blijken dat de commissaris-generaal op basis van de actuele veiligheidssituatie in de stad Kaboel de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling, of verwijzing naar algemene informatie omtrent een algemene situatie in het land van herkomst, volstaat op zich niet om een inbreuk aan te tonen op artikel 3 van het EVRM. De verzoeker betreft de aangehaalde rapporten op geen enkele wijze op zijn persoonlijke situatie.

De verzoeker citeert ten slotte de titel van een rapport van 'ECRE' van februari 2019, waarin gewag wordt gemaakt van een verslechtering van de veiligheidssituatie in Afghanistan en wordt opgeroepen om verwijderingen naar Afghanistan op te schorten gelet op de veiligheidssituatie en onrechtvaardigheden in het besluitvormingsproces inzake verzoeken om internationale bescherming in Europa. Hij voegt tevens een weblink toe. De verzoeker blijft evenwel in gebreke pertinente en concrete elementen uit het rapport aan te halen die zijn standpunt kunnen ondersteunen dat de veiligheidssituatie in Kaboel sinds oktober 2018 is verslechterd waardoor een hernieuwde beoordeling zich opdrong. De verzoeker heeft blijkbaar zelf niet de moeite gedaan om de inhoud van dit stuk te bekijken, nu hij hieromtrent geen enkele concrete beschouwing naar voor brengt. De verzoeker toont hiermee dan ook niet aan dat de beoordeling die de Belgische asielinstanties in zijn geval hebben gemaakt niet correct was. De Raad leest in dit rapport geenszins dat eender welke Afghaan die wordt verwijderd naar Afghanistan dreigt te worden blootgesteld aan behandelingen, in strijd met artikel 3 van het EVRM. In het rapport wordt zelfs erkend dat een beperkt aantal Afghanen wel degelijk in aanmerking komt om te worden uitgewezen naar Afghanistan. Enkel wat kwetsbare groepen betreft, wordt gesteld dat een terugkeer in geen geval kan. Er blijkt niet dat de verzoeker tot een kwetsbare groep behoort en de verzoeker toont dit ook geenszins aan in zijn verzoekschrift.

De verzoeker maakt zodoende niet aannemelijk dat hij thans nieuwe, concrete gegevens kan aanbrengen die niet reeds voorlagen in het kader van zijn verzoeken om internationale bescherming en die een andere beoordeling rechtvaardigen. De Raad wijst erop dat artikel 3 van het EVRM grotendeels inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b), van de vreemdelingenwet (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji*, C-465/07, § 28 en HvJ 18 december 2014 (GK), *M'Bodj*, C-542/13, § 33 en § 35). Uit het voorgaande blijkt dat verzoekers vrees grondig werd onderzocht en beoordeeld in het kader van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, waarbij inclusief werd getoetst of in hoofde van

verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is bij terugkeer naar zijn herkomstland.

In de mate dat verzoekers advocaat ter terechtzitting stelt dat de beoordeling van de asielinstanties verkeerd was en waar hij aangeeft dat de verzoeker opnieuw een verzoek om internationale bescherming zal indienen, worden evenmin concrete elementen bijgebracht die wijzen op een slechte behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Verzoekers raadsman beperkt zich tot loutere beweringen en een loutere opportuniteitskritiek, die niet kan worden aangenomen.

De verzoeker toont niet aan dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten hem zou blootstellen aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling.

4.4. Uit hetgeen voorafgaat blijkt tevens dat de verzoeker met zijn uiteenzetting niet aantoonst dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing is uitgegaan van incorrecte feitelijke gegevens, dan wel op kennelijk onredelijke wijze tot zijn beoordeling is gekomen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van het redelijkheidsbeginsel kan dan ook niet worden vastgesteld.

4.5. De verzoeker toont niet aan dat het bestuur oneerlijke middelen, zoals het achterhouden van gegevens, verdragingsmanoeuvres of overdreven spoed, zou hebben aangewend, zodat evenmin blijkt dat de aangevoerde schending van het *fair play*-beginsel ernstig is.

4.6. Het enig middel is derhalve, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten kan leiden. Het beroep tot nietigverklaring is voor het overige onontvankelijk. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf december tweeduizend negentien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE